

Arrest

nr. 206 636 van 9 juli 2018
in de zaak RvV x / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DRIESEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zimbabwaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2018 met referentienummer 75875.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij en de heer D.V.L., een Nederlandse onderdaan, leggen op 1 maart 2016 een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de stad Antwerpen. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert op 13 juli 2016 evenwel de registratie van de wettelijke samenwoning in de registers.

1.2. Op 15 september 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als "*ander familielid*" oftewel als partner in een duurzame relatie

met de heer D.V.L. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 27 december 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 25 februari 2017 dient de verzoekende partij, in dezelfde hoedanigheid, een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 2 juni 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. De verzoekende partij dient op 3 augustus 2017, in dezelfde hoedanigheid, een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 30 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die op 6 februari 2018 onder de vorm van een bijlage 20 aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.08.2017 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voornaam: [I.]

Nationaliteit: Zimbabwe

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.08.2017 gezinshereniging aan met de heer [L.D.] van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...], op basis van artikel 47/1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzame karakter van die relatie’

Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.

Op 1.03.2016 legden betrokkenen een verklaring wettelijke samenwoning af.

Op 5.07.2016 gaf de procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies met betrekking tot deze verklaring wettelijke samenwoning.

“Negatief advies overeenkomstig artikel 1476quater B.W.

Verwijzend naar uw schrijven dd. 22.04.2016 met betrekking tot de registratie van de wettelijke samenwoning van [D.V.L.], geboren op [...], van Nederlandse nationaliteit, en [M.I.], geboren op 19.08.1963, van Zimbabwaanse nationaliteit, meld ik U dat volgende elementen in huidig dossier aanwezig zijn die er duidelijk op wijzen dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende, namelijk:

Precaire verblijfstoestand van mevrouw/verblijfsvoordeel voor mevrouw: mevrouw kwam naar eigen zeggen op 1.03.2016 naar België vanuit Nederland om meneer, die hier volgens mevrouw al sinds september 2015 verblijft, te vervoegen. Zowel meneer als mevrouw geven in hun verklaring toe dat de bedoeling van hun verhuis vanuit Nederland naar België erin gelegen is om mevrouw aan legaal verblijf in België te helpen. Beiden geven aan dat ze in Nederland door “Stichting Stil” te Utrecht aangeraden zijn om via België (de zogenaamde Belgiëroute) aan papieren te geraken voor mevrouw. In dat licht dient te worden opgemerkt dat mevrouw al bij de eerste aanbieding aan het loket van de ambtenaar van de burgerlijke stand met het oog op het afleggen van een verklaring wettelijke samenwoning op

10.11.2015 zelf onmiddellijk het woord "Belgiëroute" in de mond nam. In het verleden probeerde mevrouw reeds asiel aan te vragen maar deze procedure werd in 2009 afgehandeld. Ook het beroep tegen deze beslissing werd verworpen. De wettelijke samenwoning met meneer geeft mevrouw de mogelijkheid om aan verblijfsdocumenten te geraken.

Onduidelijk ontmoetingsrelaas/verloop van de relatie: beiden zijn het erover eens dat ze mekaar leerden kennen in april 2012 op een verjaardagsfeestje bij de zus van meneer. Mevrouw was bevriend met de zus van meneer. Verder lopen de verklaringen over het verloop van de relatie en hun toekomstplannen sterk uit mekaar. Volgens meneer wisselden ze een aantal dagen nadien telefoonnummers uit bij zijn zus thuis. Mevrouw daarentegen verklaart dat het nummer van meneer had gekregen via zijn zus tijdens hun eerste ontmoeting. Het is bovendien opmerkelijk dat betrokkenen wensen wettelijk samen te wonen in de plaats van te huwen omdat ze, volgens de verklaring van mevrouw, mekaar eerst nog willen leren kennen en ondanks het feit dat ze, eveneens aldus mevrouw, al verloovingsringen hebben. Meneer verklaart over hun toekomstplannen samen dat ze willen "samenwonen of trouwen".

Ondanks dat ze beiden verklaren een relatie hebben sedert april 2012, is het daarnaast eigenaardig te moeten vaststellen dat ze samen nog geen uitstappen/reizen hebben gemaakt. Mevrouw vermeldt enkel dat ze in april 2016 de tram hebben genomen naar de Bolivarplaats te Antwerpen om het gerechtsgebouw te zien en dat ze ook al het centraal station hebben bezocht. Meneer vermeldt enkel een uitstap naar de dierentuin in Arnhem. Verder zouden ze volgens meneer nog nooit uitstappen gedaan hebben.

Geen of geënceneerde samenwoning: uit het dossier blijkt dat meneer eigenaar is van een huis in Nederland en dat hij tot op heden nog steeds ingeschreven staat in de gemeente [G.-O.] te Nederland. Bovendien heeft meneer een schilderbedrijf in Nederland. Hij zou naar eigen zeggen elke dag over en weer rijden van en naar Nederland.

In België wonen meneer en mevrouw samen in een kleine studentenstudio in de [...] te Antwerpen met een gemeenschappelijke badkamer en keuken, wat niet meteen ideaal is als koppel op die leeftijd als permanente woning. Dit werd trouwens bevestigd door mevrouw. Zij verklaarde dat het niet hun bedoeling is om in die kleine vuile studiokamer in een van de meest onderkomen buurten in Antwerpen te blijven wonen maar een huis te kopen in [R.]. Op de vraag waarom ze er dan toch voor kozen om in de studio te gaan wonen terwijl in Nederland een mooi en ruim huis ter beschikking is, antwoordde mevrouw zonder verpinken dat ze in Nederland geen documenten kreeg en terug gestuurd zou worden naar haar land van herkomst, dat ze vervolgens advies was gaan inwinnen en had gehoord over de Belgiëroute. Uiteindelijk hebben ze ervoor geopteerd om in de studio te gaan wonen omdat ze niet onmiddellijk iets anders vonden en mevrouw zich in België ergens moest kunnen inschrijven omdat ze uit Nederland weg moest. Om ergens anders een huis te kunnen kopen, is het volgens mevrouw de bedoeling het huis in van meneer in Nederland verkopen. Meneer daarentegen verklaart dat er geen plannen zijn om ergens anders te gaan wonen en maakt geen melding van een eventuele verkoop van het huis in Nederland. Volgens meneer blijven ze in de studio wonen omdat dat betaalbaar is en omdat ze niet in Nederland konden blijven omwille van het illegale statuut van mevrouw.

Tijdens de samenwoningstcontrole werd door de politie vastgesteld dat mevrouw erg zenuwachtig reageerde, dat er slechts beperkt kledij aanwezig was voor meneer die ook nog eens ingepakt was in koffers en dat er geen gezamenlijke foto's konden worden aangetroffen.

Daarnaast leggen betrokkenen ook geen stukken voor die het over-en-weer rijden van meneer kunnen staven, zelfs niet na herhaaldelijke vraag van de politie om betalingsbewijzen van brandstof en het abonnement voor de wegentunnels mee te brengen.

Dit alles doet zeer sterk vermoeden dat betrokkenen niet samenwonen in België, minstens dat meneer niet (veel) in België aanwezig is.

Gevraagd naar de betekenis van het begrip "Belgiëroute" verklaart meneer, weliswaar met enige schroom, dat ze in Nederland geadviseerd werden in België een wettelijke samenwoning aan te gaan, waarna mevrouw legaal verblijf en de Belgische nationaliteit zou kunnen krijgen en dat ze dan vervolgens opnieuw in Nederland zouden kunnen gaan wonen.

Onvoldoende kennis van mekaars personalia : meneer kan weinig of niets vertellen over de studies en jobs van mevrouw. Mevrouw vertelt dat haar man in Zimbabwe gedood is en dat ze naar Nederland was gevlucht omdat ze ook voor haar eigen leven vreesde. Meneer rept hierover geen woord. Ook over de

familie van mevrouw kan meneer weinig vertellen of komen de verklaringen niet overeen. Daarnaast geeft meneer aan in het verleden 2 maal gehuwd te zijn geweest terwijl dit volgens mevrouw slechts eenmaal was.

Tegenstrijdigheden in hun verhoren en/of leugenachtige verklaringen: er zijn heel wat tegenstrijdigheden in de verklaringen die beiden aflegden, ondermeer:

- Volgens meneer zijn ze samen naar België gekomen terwijl mevrouw verklaart dat ze in maart 2016 naar België gekomen is om meneer te vervoegen die er al sinds september 2015 zou zijn. De verklaring van mevrouw lijkt niet te kloppen, te meer daar betrokkenen zich al in november 2015 voor de eerste maal aanboden met het oog op het afleggen van een verklaring wettelijke samenwoning bij de ambtenaar van de burgerlijke stand.

- Over elkaars dagindeling lopen de verklaringen uit mekaar. Meneer verklaart dat hij 's avonds, na zijn werkdag in Nederland, eet bij zijn moeder in Nederland en dat hij dus nadien niet meer mee eet in Antwerpen. Volgens mevrouw eet meneer in Antwerpen ook nog mee 's avond' en eet hij dus twee keer avondmaal. Zij spreekt niet over overnachtingen van meneer in Nederland; volgens mevrouw komt hij elke dag naar huis in Antwerpen. Meneer verklaart dat hij 1 keer per 2 weken in Nederland overnacht. Volgens mevrouw is meneer 's avonds thuis tussen 20u en 22u. Meneer zelf verklaart dat hij om 19.30u thuis is 's avonds.

- De verklaringen over hun tijdsbesteding in het weekend voorafgaand aan hun verhoor door de politie stemmen absoluut niet met mekaar overeen. Volgens mevrouw hadden ze op zaterdag de was gedaan en waren ze verder binnen gebleven gelet op het slechte weer. Volgens meneer waren ze naar het politiekantoor gegaan voor vingerafdrukken, hadden ze nadien wat gewinkeld, gegeten en waren vervolgens naar Western Union geweest om geld over te schrijven. Zondag hadden ze volgens mevrouw soep gemaakt en waren ze gaan wandelen. Volgens meneer waren ze gaan wandelen en hadden ze tv gekeken. Ook over tijdsbesteding voorafgaand aan het interview afgenomen door de stad liepen de verklaringen sterk uit mekaar.

- Volgens meneer betreft zijn woning in Nederland een rijwoning met 3 slaapkamers die ongeveer 200.000 euro waard is. Mevrouw verklaart hierover dat het een ruime alleenstaande woning betreft met 4 slaapkamers die 470.000 euro zou kunnen opbrengen.

- Over hun geloof verklaart mevrouw dat ze een nieuwe kerk gevonden hebben ergens vlakbij het centraal station. Meneer verklaart dat ze eenmaal naar de kerk van alle naties zijn gegaan in de buurt van de Bolivarplaats. Eerder al bleek dat de verklaringen over geloof niet strookten: meneer verklaarde dat ze beiden Evangelisch zijn terwijl mevrouw verklaarde beide bij de Pinksterbeweging te zijn.

Weinig bewijzen m.b.t. duurzame relatie: behalve een aantal aan het dossier gevoegde foto's leggen betrokkenen geen bewijsstukken voor die de duurzaamheid van hun relatie staven en dit ondanks het feit dat ze al sinds december 2012 een relatie beweren te hebben.

Mijn ambt meent dan ook overeenkomstig artikel 1476 B.W. negatief advies te moeten verlenen omtrent de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning in het Rijksregister.

Het geheel der elementen duidt er op dat de wettelijke samenwoning niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar uitsluitend op het verschaffen van een permanent verblijfsrecht aan betrokkenen.

De Dienst Vreemdelingenzaken volgt voornoemd advies.

Uit het voorgaande blijkt dus dat de wettelijke samenwoning niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: Het steunt niet op een foutieve feitenvinding noch is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat, gezien de procureur des Konings een ongunstig advies gegeven heeft over de registratie van de wettelijke samenwoning, de wettelijke samenwoning louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en niet om een duurzame levensgemeenschap te stichten.)

Uit het advies van de Procureur blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner. Betrokkene misbruikt de procedure van feitelijke partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, dit tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: "fraus omnia corrumpit".

De fraude is te dezen doorslaggevend doordat het feitelijk partnerschap de enige weg was die overbleef om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

De gezinssituatie spreekt voor zich, de wettelijke samenwoning was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM))."

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied te verlaten is een logisch gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van het aangehaalde feitelijke partnerschap wordt betwist."

2. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

"1. Verzoekster stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing integraal gebaseerd is op het negatief advies dd. 05.07.2016 van de procureur des Konings te Antwerpen inzake de verklaring wettelijke samenwoning en een welbepaald arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 189065 dd. 28 juni 2016 [...]:

[...]

Bovendien zou er sprake zijn van fraude in hoofde van verzoekster:

[...]

2. Verzoekster stelt vast dat het arrest van uw Raad waarnaar in de thans bestreden beslissing per analogie tot tweemaal toe wordt naar verwezen, een totaal andere situatie betreft.

Immers betreft dit arrest een beroep tegen een bijlage 21 waarbij op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 een F-kaart wordt ingetrokken op grond van fraude. Daarbij wordt weliswaar ook uitgebreid verwezen naar een ongunstig advies van de Procureur des Konings, doch voor het overige betreft dit arrest een andere rechtsgrond en een bestreden beslissing van een andere orde.

Daarenboven betrof het negatief advies een weigering erkenning van een buitenlandse huwelijk, daar waar het thans een verklaring wettelijke samenwoning betreft.

Verzoekster herinnert gedaagde eraan dat in tegenstelling tot een "schijnhuwelijk", de definitie van een schijnwettelijke samenwoning alleen negatief is geformuleerd. Artikel 1476bis Burgerlijk Wetboek zegt dat de intentie van minstens een van de partijen niet enkel gericht mag zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, maar zegt niet waarop de intentie van beide partijen dan wel gericht moet zijn.

Bij een huwelijk moet de intentie van de partijen gericht zijn op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, hetgeen niet als dusdanig geldt voor een wettelijke samenwoning.

De verwijzing naar een arrest waarin sprake is van een vermeend schijnhuwelijk is aldus ook om deze reden niet dienstig.

Daarenboven stelt verzoekster vast dat waar in de bestreden beslissing wordt geciteerd uit het aangehaalde arrest van uw Raad (zie onderlijning), dit citaat nergens in deze bewoordingen voorkomt in het betrokken arrest. Het lijkt erop dat de gemachtigde de inhoud van het citaat heeft aangepast aan haar wensen, met name alsof het ook een weigering wettelijke samenwoning betrof.

Tot slot wijst verzoekster op een ander, recenter arrest van uw Raad nr. 189 586 van 10 juli 2017 waarbij weliswaar ook werd verwezen naar het advies van de Procureur inzake een weigering erkenning huwelijk, doch dat ook een weigering van verblijf (bijlage 20) betrof, zodat de analogie met dit arrest veel sterker is. In dit arrest oordeelde uw Raad als volgt inzake de integrale verwijzing naar het advies van de Procureur de Konings [...]:

"3.4. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing het advies van de procureur des konings van het parket te Antwerpen van 9 november 2016 wordt geciteerd. (...). Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot 'de-planoerkenning' toevertrouwt aan "alle overheden" staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand dezelfde buitenlandse akte wel zou erkennen, niet in de weg dat de gemachtigde binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert. Omgekeerd verhindert de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand weigert dezelfde buitenlandse akte te erkennen niet dat de gemachtigde binnen zijn bevoegdheden de buitenlandse huwelijksakte wel erkent.

Uit artikel 27 van het WIPR volgt daarenboven dat deze bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris om de buitenlandse akte al dan niet te erkennen een verplichting betreft. Zoals alle Belgische overheden die met een buitenlandse authentieke akte worden geconfronteerd, moet de gemachtigde van de staatssecretaris zich uitspreken over de vraag of de buitenlandse akte al dan niet kan worden erkend, hetgeen een (eigen) onderzoek van 4 de buitenlandse akte overeenkomstig artikel 27 van het WIPR inhoudt. Deze plicht tot een eigen onderzoek conform artikel 27 van het WIPR belet de gemachtigde echter niet om, binnen het wettelijk kader van artikel 27 van het WIPR, zich te baseren op het oordeel van een andere overheid, zoals bijvoorbeeld het oordeel van de procureur des konings en de al dan niet-erkenning door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Er dient echter benadrukt te worden dat een loutere verwijzing, zonder zelfs enige vermelding van het WIPR, dat immers het wettelijk kader behelst, niet wordt aanzien als een eigen afweging in het licht van voormeld artikel 27. In de bestreden beslissing kan evenwel niet worden gelezen dat het verblijf wordt geweigerd op basis van een eigen afweging van de gemachtigde in het licht van artikel 27 van het WIPR en/of dat de gemachtigde de buitenlandse huwelijksakte weigert te erkennen op grond van artikel 21 van het WIPR. In casu wordt in de bestreden beslissing niets meer gedaan dan het citeren van het advies van de procureur des konings van 9 november 2016, dat niet meer dan een advies"

Ook in het kader van dit laatste arrest gebruikte de gemachtigde overigens geheel onterecht (een niet correcte en verouderde versie van) artikel 42septies als rechtsgrond, waardoor uw Raad diende te besluiten dat "derhalve blijkt dat de gemachtigde een foutieve toepassing van de vigerende wetgeving heeft gemaakt".

Verzoekster meent dat de gemachtigde in het kader van voorliggende beslissing een gelijkaardige foutieve toepassing heeft gemaakt.

3. Ook het feit dat in de bestreden beslissing verzoekster vervolgens "fraude" wordt verweten naar analogie met het aangehaalde arrest, wijst erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken thans schijnbaar ook artikel 42septies als achterliggende rechtsgrond meent te kunnen hanteren.

Artikel 42septies luidde als volgt [...]: "De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van de burger van de Unie of een familielid van deze burger en hem van het grondgebied verwijderen wanneer valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten werden gebruikt, of wanneer fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt die hebben bijgedragen tot de erkenning van het verblijf(...)"

Dit artikel kon echter enkel worden aangewend om een toegekend verblijfsrecht te beëindigen, quod non in casu, daar verzoekster slechts een verblijf van meer dan drie maanden heeft aangevraagd.

Bovendien werd dit artikel opgeheven via de Wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (B.S. 19 april 2017).

Op het moment van de bestreden beslissing was dit artikel 42septies aldus niet meer van kracht, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken hoe dan ook niet per analogie kan verwijzen naar een arrest waarin deze bepaling wel nog kon worden ingeroepen.

Ten tijde van de bestreden beslissing kon dit artikel aldus niet meer worden aangewend door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het feit dat het artikel 42septies slechts onrechtstreeks wordt aangewend door verwijzing naar een analoog arrest en naar de inhoud ervan, doet niets af aan het feit dat een verkeerde minstens onduidelijke rechtsgrond werd gehanteerd.

4. Voor het overige wordt in de bestreden beslissing niet meer gedaan dan het citeren van het advies van de procureur des konings, dat niet meer dan een advies is, zodat een eigen afweging van de gemachtigde volledig ontbreekt.

Voor zover Uw Raad zou oordelen dat in de bestreden beslissing wel terecht zou zijn verwezen naar het aangehaalde arrest (quod non), merkt verzoekster nog op dat de Dienst Vreemdelingenzaken in die zaak wel verder ging dan het louter citeren van het advies en een eigen afweging maakt aan de hand van de door de betrokkene voorgelegde documenten.

In casu heeft de gemachtigde nagelaten om de voorgelegde documenten in haar oordeel te betrekken. Verzoekster vraagt zich zelfs af of deze documenten überhaupt werden bekeken, nu klaarblijkelijke enkel het negatieve advies van de Procureur werd bekeken?

In het advies van de Procureur des Konings wordt slechts verwezen naar de foto's die zij destijds voorlegden, terwijl verzoekster in het kader van de thans voorliggende aanvraag gezinshereniging een hele reeks overtuigende documenten voorlegde, oa:

- Facebook en Whatsapp berichten tussen het koppel die teruggaan 2012;
- overlijdensbrief vader van partner met vermelding betrokkene als partner ;
- foto's van het koppel samen met elkaar, familie en gemeenschappelijke vrienden;
- verklaringen van maatschappelijk werker uit Nederland, van de schoonzus van verzoekster en van vrienden, ter bevestiging van de relatie .

Geen enkele van deze documenten worden besproken of betrokken in de bestreden beslissing. terwijl juist op grond van deze documenten moest zijn geoordeeld of er sprake is van een deugdelijk bewezen duurzame relatie conform artikel 47/1, 10 Vrw.

Daarenboven wijst verzoekster erop dat het negatief advies dateert van juli 2016, terwijl de thans voorliggende aanvraag dateert van augustus 2017, zodat meer dan een jaar verstreken is sedert het negatieve advies. De beslissing van de gemachtigde is dan ook allesbehalve actueel.

Hoewel verzoekster zich realiseert dat uw Raad niet bevoegd is te oordelen over argumenten die worden ingebracht tegen het negatief advies van de Procureur, benadrukt zij thans voor de goede orde dat er nooit sprake is geweest van een schijnsituatie die enkel zou zijn gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijke voordeel. Zij heeft integendeel een duurzame partnerrelatie die reeds standhoudt sedert december 2012 tot op heden.

Dat verzoeker concludeert dat alle motieven vermeld in de bestreden beslissing foutief zijn.

Dat in deze omstandigheden niet anders kan worden besloten dan dat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Dat zij daarmee art. 47/1 van de Vreemdelingenwet schendt."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van art. n 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Uit de bestreden beslissing blijkt overigens wel degelijk dat de weigering is gebaseerd op het feit dat verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond aan de voorwaarden te voldoen van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In de bestreden beslissing werd overigens terecht verwezen naar het arrest nr. 189.065 dd. 28.06.2017. Gezien de kern van de zaak, met name het trachten gezinshereniging te bekomen op grond van een relatie die als schijnrelatie dient te worden aangemerkt, in beide zaken gelijk is, is er wel degelijk sprake van rechtspraak die naar analogie kan worden toegepast.

Er kan geen verschil worden weerhouden in de aanvraag tot registratie van wettelijke samenwoning of de aanvraag voor een huwelijk.

In zoverre verzoekende partij de nadruk legt op het feit dat de verklaring wettelijke samenwoning “enkel en alleen” mag gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, verduidelijkt verweerder dat in een teleologische interpretatie van de wet het woord “enkel” slechts de uitsluiting van de intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen beklemtoont, doch geenszins impliceert dat een verblijfsrechtelijk voordeel het enige motief moet zijn, met uitsluiting van andere mogelijke motieven (zie J. GERLO en G. VERSCHULDEN, Handboek voor Familierecht, Brugge, die keure, 2008, p. 315).

Terwijl in het arrest wel degelijk de volgende motieven kunnen worden gelezen:

“Waar verzoekster aanvoert dat de verwerende partij zich louter steunt op het advies van de procureur des Konings, wordt vastgesteld dat de verwerende partij dit kan doen. Het steunt niet op een foutieve feitenvinding noch is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat, gezien de procureur des Konings een ongunstig advies gegeven heeft over de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en niet om een duurzame levensgemeenschap te stichten.”

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook aangegeven dat zij het advies van de procureur des Konings volgt, en aldus blijkt dat de wettelijke samenwoning niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap.

Er is geen intentie op een duurzame ‘affectieve’ levensgemeenschap p te bouwen met de partner en verzoekende partij misbruikt aldus de procedure van feitelijke partnerschap louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Er is sprake van fraude.

Gezien er geen sprake is van een duurzame relatie, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht besloten dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot de beslissing waarover het arrest nr. 189.586 dd. 10.07.2017 heeft geoordeeld, werd in de in casu bestreden beslissing wel degelijk een eigen overweging van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging opgenomen: de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft expliciet vastgesteld dat zij het advies van de procureur des Konings volgt en zij van oordeel is dat verzoekende partij aldus de procedure van feitelijke partnerschap misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Het citeren van het advies van de procureur des Konings is overigens ook niet onredelijk: de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kan zich wel degelijk achter het advies scharen. Terwijl om de redenen zoals vermeld in het advies ook terecht de duurzame relatie niet werd weerhouden in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Er wordt ook terecht geconcludeerd dat er niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. In geen geval kan worden afgeleid dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet als grondslag voor de in casu bestreden beslissing werd aangewend.

Het gegeven dat het advies dateert van juli 2016 maakt niet dat de situatie thans niet meer actueel zou zijn. Dergelijke beschouwing volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen vaststellingen van het Openbaar Ministerie.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging zich terecht hierop heeft gesteund gezien het advies werd gegeven na onderzoek en na een gehoor van verzoekende partij en haar partner.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat de procedure van feitelijke partnerschap misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Er werd rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat de procedure van feitelijke partnerschap misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Er werd rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier. De stukken die verzoekende partij bij de aanvraag heeft neergelegd, doet hieraan geen afbreuk.

Terwijl verweerder ten overvloede ook nog opmerkt dat de stukken reeds dateren van de periode van de weigeringsbeslissing, zo blijkt uit het administratief dossier: er werden na de weigeringsbeslissing van

de ambtenaar van de burgerlijke stand onmiddellijk aanvragen gezinshereniging ingediend. In het advies van de procureur des Konings werd ook opgenomen dat er weinig bewijzen met betrekking tot een duurzame relatie zijn: behalve een aantal aan het dossier gevoegde foto's leggen betrokkenen geen bewijsstukken voor die de duurzaamheid van hun relatie staven en dit ondanks het feit dat ze al sinds december 2012 een relatie beweren te hebben.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat de procedure van feitelijke partnerschap misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Er werd rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier.

Er is geen schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

2.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de toepassing van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden weigeringsbeslissing is genomen.

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;”.

Artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat de aanvraag wordt afgewezen omdat het bestaan van een duurzame relatie met de Nederlandse referentiepersoon onvoldoende werd bewezen, meer zelfs omdat uit het geheel van de elementen blijkt dat de intentie van minstens de verzoekende partij niet is gericht op het uitbouwen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. De gemachtigde van de staatssecretaris sluit zich aan bij een negatief advies dat de procureur des Konings van Antwerpen op 5 juli 2016 uitbracht met betrekking tot de door de verzoekende partij en de Nederlandse referentiepersoon voorgenomen wettelijke samenwoning. Dit advies wordt in zijn geheel hernomen in de bestreden beslissing, waarna de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk stelt dit advies te volgen. Hij stelt dat de verzoekende partij de procedure van feitelijke levensgemeenschap misbruikt om een verblijfsrechtelijk voordeel te bewerkstelligen. Hij verwijst naar het algemene rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*”.

De verzoekende partij betoogt in haar middel dat de gemachtigde van de staatssecretaris, waar hij het advies van de procureur des Konings van Antwerpen volgt, heeft nagelaten een eigen afweging te maken. Zij stelt dat zij meerdere stukken heeft voorgelegd bij haar aanvraag om een duurzame relatie aan te tonen, maar dat uit de bestreden weigeringsbeslissing niet blijkt dat deze stukken in de motieven werden betrokken of zelfs maar zijn bekeken. Zij benadrukt dat het advies van het parket slechts een advies betreft en het bovendien reeds dateert van juli 2016, terwijl de thans voorliggende aanvraag dateert van augustus 2017.

Op basis van de stukken van het administratief dossier dient te worden aangenomen dat de verzoekende partij bij haar aanvraag, ter staving van het duurzaam karakter van haar relatie met een Nederlandse onderdaan, de volgende stukken voorlegde:

- berichten van Facebook en WhatsApp tussen haar en haar voorgehouden partner sinds 2012;
- een overlijdensbrief van de vader van de partner waarop ook zij wordt vermeld;
- meerdere foto's van haar en voorgehouden partner, familie en gemeenschappelijke vrienden;
- verklaringen van meerdere personen ter bevestiging van de relatie.

De gemachtigde van de staatssecretaris dient de bestreden weigeringsbeslissing zorgvuldig voor te bereiden, wat inhoudt dat de voorgelegde stukken moeten worden onderzocht. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van zijn beslissing daadwerkelijk rekening heeft gehouden met de stukken die de verzoekende partij bij haar aanvraag voegde ter staving van het duurzaam karakter van haar relatie. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze stukken bij zijn besluitvorming heeft betrokken. De verzoekende partij stelt correct dat dit advies dateert van meer dan één jaar voorafgaand aan de aanvraag, met name van 5 juli 2016, en dat dit advies enkel rekening heeft gehouden met enkele foto's die toen werden neergelegd. Er blijkt niet dat in het advies al rekening werd gehouden met de verklaringen van vrienden en familie of met de berichten van Facebook en WhatsApp die bij de thans voorliggende aanvraag werden voorgelegd. De verklaring van de maatschappelijk werker dateert zo ook van september 2016 en de verklaring van de zus van de partner van de verzoekende partij dateert van oktober 2016. Deze verklaringen konden dus niet reeds voorliggen bij het opstellen van het advies van 5 juli 2016, waardoor duidelijk blijkt dat de procureur des Konings geen rekening heeft gehouden met deze stukken.

Er wordt benadrukt dat de bestreden weigeringsbeslissing slechts steunt op een advies van het parket. Een eigen afweging door de gemachtigde van de staatssecretaris, waarbij alle op dat ogenblik voorhanden zijnde gegevens en stukken zichtbaar worden betrokken, drong zich dus op. In casu blijkt niet dat deze eigen afweging op een voldoende zorgvuldige wijze is doorgevoerd.

Het verweer in de nota met opmerkingen dat de neergelegde stukken geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen, kan niet worden teruggevonden in de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing en is a posteriori. De verwerende partij stelt nog dat in de bestreden weigeringsbeslissing wordt gewezen op het misbruik van de procedure, doch deze vaststelling hangt samen met de vaststelling dat de verzoekende partij niet de intentie heeft om een duurzame affectieve levensgemeenschap met haar partner op te bouwen, vaststelling waarbij niet blijkt dat alle voorgelegde stukken in rekening zijn gebracht en een voldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 7, 8 en 39/79 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Zoals boven uiteengezet met betrekking tot de vordering tot schorsing is de gemachtigde klaarblijkelijk van mening dat er geen sprake is van schorsende werking gelet op het bepaalde in de akte van kennisgeving.

Verzoekster meent echter dat geen bevel kan worden gegeven daar het onderhavig beroep volgens haar een schorsende werking heeft.

Zij wijst erop dat de Raad van State heeft gesteld dat vreemdelingen onder attest van immatriculatie niet onwettig op het grondgebied verblijven, omdat artikel 39/79 Vreemdelingenwet niet toelaat om een uitwijzingsbeslissing te nemen tijdens de beroepstermijn (Raad van State - 238.170 - 11-05-2017). De Raad van State bouwde daarmee voort op zijn eerdere rechtspraak dat een verblijf tijdens de automatisch schorsende procedure geen onwettig verblijf is (RvS 25 november 2014 nr. 229.317). Ook het Hof van Cassatie bevestigde recent dit standpunt van de Raad van State in een arrest van 26 april 2017 nr. P.17.0375.F/1.

Als gevolg van deze rechtspraak meent verzoekster dat de DVZ geen bevelen om het grondgebied te verlaten meer kan koppelen aan weigeringen tot verblijf voor familieleden van EU-onderdanen en een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten wordt pas zou kunnen worden afgeleverd nadat het beroep zou worden verworpen door uw Raad.

De Belgische Staat kan dan ook geen bevel om het grondgebied te verlaten afleveren op basis van artikel 7 van de verblijfswet zoals thans gebeurd.

Artikel 39/79, § 1, al 2 van de verblijfswet somt een aantal beslissingen op waartegen een automatisch schorsend beroep openstaat en luidt als volgt (eigen onderlijning): "Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend (...)"

Hoewel de beroepen tegen een weigering van de "andere" familieleden (artikel 47/1) niet letterlijk zijn opgenomen in artikel 39/79 VrW, was het duidelijk de bedoeling van de wetgever deze categorieën gelijk te stellen, zodat ook een van rechtswege schorsend beroep openstaat voor de andere familieleden zoals verzoekster en gedaagde geen bevel om het grondgebied te verlaten had mogen afleveren te amen met de weigeringsbeslissing.

Verzoekster verwijst naar een arrest van drie rechters van uw Raad nr. 130 817 van 3 oktober 2014 waarin uw Raad de door de verwerende partij gehanteerde restrictieve lezing van artikel 39/79 §1 van de Vreemdelingenwet afwees in volgende bewoordingen:

"Een restrictieve lezing, zoals de verweerder voorstaat, van artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de vreemdelingenwet in die zin dat enkel tegen de weigeringsbeslissingen inzake familieleden van de burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet (en dus niet de beslissingen inzake de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de vreemdelingenwet) een van rechtswege schorsend beroep open staat, is dan ook op het eerste gezicht moeilijk te verzoenen met de verplichting van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn om de aanvragen van personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

In de huidige stand van het geding en gelet op artikel 47/2 van de vreemdelingenwet lijkt het dan ook dat artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de vreemdelingenwet zo moet worden begrepen dat ook tegen de beslissingen tot weigering van de erkenning van het verblijfsrecht aan andere familieleden van een

burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. een van rechtswege schorsend beroep tot nietigverklaring open staat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de tweede bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt tevens gesteld dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken. Met deze vermeldingen is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting het niet afdoende karakter van de voorziene motivering niet aan. Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2.2. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kon nemen, omdat het huidige beroep ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden schorsend is. Zij wijst op het bepaalde in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Cassatie hieromtrent.

De bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet. De in casu relevante bepalingen van deze wetsbepalingen werden reeds weergegeven.

Artikel 47/2 van dezelfde wet luidt nog als volgt:

"Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

Er kan uit artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet niet worden afgeleid dat het de bedoeling was van de Belgische wetgever om tegen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet te voorzien in een automatisch schorsend beroep. De procedurele waarborgen waar de verzoekende partij op doelt zijn terug te vinden in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst ook naar deze bepaling. Echter dient te worden vastgesteld dat deze bepaling niet is terug te vinden onder de bepalingen van Hoofdstuk 1 waaraan artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet refereert.

De artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 werden ingevoegd in de Vreemdelingenwet via de wet van 19 maart 2014 (BS 5 mei 2014) en vormen de verdere omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Uit de voorbereidende werken dienaangaande blijkt dat het de bedoeling was van de wetgever de bepalingen van de Vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met de Burgerschapsrichtlijn (Parl.St. Kamer 2013- 14, nr. 3239/001, 3): *"Dit wetsontwerp wil de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in overeenstemming brengen met:* (..)

2° de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG;".

Dienaangaande wordt verder in de voorbereidende werken gesteld als volgt:

"Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan

het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het gehaal van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners. Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschaps-onderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.” (Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 20-22).

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken erkent de Belgische wetgever dat conform de Burgerschapsrichtlijn de binnenkomst en het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie dienen te worden vergemakkelijkt. Daartoe werden de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet opgenomen. Ook uit de artikelsgewijze bespreking blijkt dat de doelstelling van de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet er enkel in bestaat “*onze wetgeving af te stemmen op het Europese recht*” (Parl.St. Kamer 2013-2014, nr. 3239/003, 18). De Belgische wetgever wil zich aldus met de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet enkel conformeren aan hetgeen van hem Unierechtelijk verwacht wordt.

De Raad benadrukt dat uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman) blijkt dat het Europees Hof erop wijst dat de Uniewetgever “*een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt*” (punt 19).

Zo heeft de advocaat-generaal in zijn conclusie in de zaak Rahman ook gewezen op het volgende: “*52. Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.*” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Uit de Burgerschapsrichtlijn blijkt dus niet dat de Uniewetgever de bedoeling had om andere familieleden van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden, maar enkel de bedoeling had hun binnenkomst en verblijf te “vergemakkelijken”.

De Belgische wetgever heeft er voorts bij de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 ook niet voor geopteerd om artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, dat valt onder “*Hoofdstuk 5 De rechtspleging*” van de Vreemdelingenwet, en dat bepaalt tegen welke beslissingen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, in die zin aan te passen dat dit ook geldt voor de beslissingen tot weigering van verblijfsaanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie.

Artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van artikel 11, § 1 of 2;

3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in artikel 10bis, § 2 of § 3, bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden,

om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten”;

4° (opgeheven);

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene;

6° (opgeheven);

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren.

§ 2. De EU-vreemdeling zal bij een betwisting bedoeld in § 1, tweede lid, 7° en 8° desgevallend gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde om zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied.

Deze bepaling is eveneens van toepassing voor de Raad van State, optredend als cassatierechter tegen een uitspraak van de Raad.

§ 3. Dit artikel is niet van toepassing wanneer de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde beslissingen steunen op dwingende redenen van nationale veiligheid.”

Artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Bij koninklijk besluit van 13 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd ook de kennisgeving van de bijlage 20 (document waarmee de beslissing tot weigering van verblijf, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis wordt gebracht) gewijzigd in die zin dat volgende vermelding werd toegevoegd: “Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet”.

Toen het Vreemdelingenbesluit werd gewijzigd heeft de Belgische wetgever geen enkel initiatief genomen om zich te verzetten tegen de inhoud van dit koninklijk besluit, zodat op heden niet meer kan worden gesteld dat het de wil was van de wetgever om alsnog een automatisch schorsende werking toe te kennen aan een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de weigering van verblijf aan een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Om die reden kan het voorlopige standpunt zoals ontwikkeld in het arrest van de Raad van 3 oktober 2014 met nummer 130 817 dan ook niet langer worden gehandhaafd. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan arresten.

Bijgevolg kan noch uit de Burgerschapsrichtlijn, noch uit de desbetreffende bepalingen in de Vreemdelingenwet, noch uit het Vreemdelingenbesluit blijken dat de “andere” familieleden, louter omdat de Belgische wetgever ervoor heeft geopteerd hen eenzelfde verblijfsrecht toe te kennen als familieleden van een burger van de Unie wanneer zij blijken te voldoen aan het recht op binnenkomst en verblijf als andere familieleden van de burger van de Unie, daarom ook dezelfde procedurele waarborgen genieten of moeten genieten als deze die gelden voor de familieleden van de burger van de Unie, wanneer hun aanvraag wordt afgewezen op grond van de vaststelling dat zij niet voldoen aan de vereisten om als ander familielid verblijfsrecht te verkrijgen.

Het betoog van de verzoekende partij dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven gelet op het schorsend karakter van het beroep tegen de bestreden weigeringsbeslissing, mist juridische grondslag. Het schorsend karakter van dit beroep blijkt geenszins.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij zich in haar situatie dienstig kan beroepen op de bepalingen van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. De aangehaalde rechtspraak van de Raad van State inzake dit wetsartikel, en van het Hof van Cassatie, is dan ook niet dienstig. Een schending van dit wetsartikel blijkt niet.

3.2.3. De verzoekende partij maakt in de hoofding van haar middel nog melding van een schending van de artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel. Zij laat echter na om toe te lichten hoe de gemachtigde van de staatssecretaris door de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten deze bepalingen of beginselen heeft miskend. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk, omdat de vereiste precisie ontbreekt.

3.2.4. Het middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing. Zij voerde geen gegrond middel aan dat kan leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor de bij artikel 1 vernietigde beslissing.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS